

[Astrid Skjoldbo.]

haver og godt 28.000 på venteliste. Hvorledes børne- og ungdomsværn under disse forhold kan overholde lovens ord om „at sikre tilstedeværelsen af fornødne daginstitutioner“, er lidt svært at se. Børneinstitutionerne skal i fremtiden fortrinsvis modtage børn, der af sociale eller pædagogiske grunde har særligt behov herfor. Denne bestemmelse placerer institutionerne ikke blot som sociale, men også som socialpædagogiske institutioner — et virkeligt fremskridt.

Lovforslaget indeholder nye tilskudsregler, således at der fås fuld refusion af husleje- og andre ejendomsudgifter og den nuværende refusion af resten. Det er en god og retfærdig bestemmelse, synes jeg; den vil medføre, at forældrenes betaling kan blive mere ens i gamle og nye institutioner.

Ud over disse to centrale områder kan også fritidshjem, heldagsskoler, fritidsklubber, ungdomsklubber og legesteder anerkendes som tilskudsberettigede, og heri er der jo intet nyt.

Et stort og vigtigt område inden for lovforslaget vedrører opdragelsen og forsørgelsen af børn uden for deres hjem. Også her gælder det i første række at vejlede, undersøge og hjælpe familierne og de unge og også at give økonomisk hjælp ved forbigående vanskeligheder samt — hvis det er påkrævet og forældrene ønsker det — at anbringe barnet uden for sit hjem. Dette er den frivillige fjernelsesparagraf, der indførtes ved sidste lovrevision. Den er måske ikke blevet benyttet i hele den udstrækning, som man dengang havde tænkt sig; specielt ligger det måske lidt tungt i København på dette område, men forholdene er måske heller ikke så ens, som man er tilbøjelig til at tro.

Den største ændring i afsnittet vedrørende den tvangsmæssige anbringelse uden for forældrehjemmet er bestemmelsen om at udvide aldersgrænsen fra 18 til 21 år, således at børneværnet under særlige omstændigheder kan beslutte, at en ung mellem 18 og 21 år anbringes uden for hjemmet, ligesom det foreslås, at for sorgen for den unge ikke mere ophører ved det fyldte 18. år, men at for sorgen uden videre løber til det 21. år, medmindre det besluttes, at

den ophører forinden, fordi målet skønnes nået. Jeg føler mig ikke helt sikker på, at denne aldersudvidelse er nødvendig eller måske ønskelig. Det 18. år markerer, at den unge er personlig myndig; forældremyndigheden ophører på dette tidspunkt, og vi ved, at de unge i dag bliver tidligere legemligt modne. Vi ved også, at de gifter sig i en stadig yngre alder, og så tror jeg ikke, at de unge vil føle det som en ekstra håndsækning fra samfundets side, at for sorgen nu kan løbe videre til det 21. år. Naturligvis er der mange tilfælde, hvor oplæring, uddannelse og lignende gør det rimeligt at fortsætte for sorgen ud over det 18. år, men der er jo også i dag mulighed for at foretage en forsorgsforlængelse, og det gøres i vid udstrækning. Men måske kan den højtærede socialminister i udvalget fremføre så saglige argumenter, at jeg overbevises om forslaget's rimelighed på dette område.

Et andet vigtigt spørgsmål er forældrenes betaling, medens barnet er anbragt på en institution. Fra min virksomhed i København ved jeg, hvor besværligt dette spørgsmål kan være. Forældrene forstår ikke altid, at de skal betale for deres barn, der måske er anbragt imod deres vilje, og selv om bidragene oftest ikke er særlig store, bevirker de ikke sjældent, at forældrene ønsker barnet hjem, før det er rimeligt og forsvarligt, og det skaber uro om barnet. Det foreslås nu, at børneværnene får adgang til efter frit skøn at fritage forældrene for betaling eller eftergive bidragsgæld. Vi må så håbe, at der skønnes nogenlunde ens fra kommune til kommune, ellers forstår forældrene det da slet ikke.

Det foreslås, at man nu går over til at kalde alle hjem børne- eller ungdomshjem; det er åbenbart svært at finde et navn, der både dækker indholdet og alligevel ikke virker afskrækkende på forældrene og oftiligheden.

Men én ting finder jeg anledning til at nævne: efter mit skøn flytter man stadig for meget rundt med børnene fra det ene hjem til det andet; et barn flyttes måske fra spædbørnshjemmet til børnehjemmet, senere måske til privat pleje, så tilbage til et skolehjem eller måske fredshjem for at ende på et ungdomshjem. Så galt går det naturligvis sjældent, men alt for mange